

[Jørgen Tved]

For det første gik forslaget kun ud på, at der skulle sættes dette stop i det offentlige byggeri. Hvorfor ikke i alt byggeri? Det ville da vel være rimeligt, at vi standsede brugen af asbestholdige materialer i alt byggeri.

Men hvad der måske var lige så væsentligt for os, var, at vi havde fået nogle meldinger fra bygningsarbejderne, der sagde, at de stoffer, som afløser asbesten, måske er lige så farlige, som asbesten er. Ville det ikke være rimeligt, når man lægger op til en sådan debat, at man fra forslagsstillernes side også trak den side af sagen ind? Nej, nej, man skal jo ikke genere arbejdsgiverne, og slet ikke fra den borgerlige side af Folketinget, alt for meget. Derfor er det måske rimeligere, at vi trækker det ind.

Vi havde planer om at stille et ændringsforslag til SF's og Socialdemokraternes forslag, som ville gøre det bedre, og som ville indebære, at der ikke var arbejdere, der skulle løbe en efter vores opfattelse unødigt risiko. Stoppet skulle gælde her og nu. Og hvis Folketinget arbejdede på samme måde, som man altså har kunnet gøre det i andre situationer, kunne man godt få sat stop for skidt. Men det ønskede man åbenbart ikke. Man ønsker heller ikke at drage andre ting ind i det.

Men jeg skal gerne delagtiggøre forsamlingen i, hvad det var, vi ønskede. Vi ønskede at udvide forslaget, som det forelå fra SF og Socialdemokratiet. Vores ændrede forslag lyder sådan:

»Folketinget pålægger regeringen at drage omsorg for, at brug af asbestholdige produkter i alt byggeri straks bringes til ophør.

Folketinget pålægger ligeledes regeringen at foretage en hurtig undersøgelse af de materialer, som er ved at afløse eller har afløst asbestprodukter, så der kan skabes klarhed over, om de nye produkter kan anvendes uden risiko for de forskellige kræftsygdomme, vi kender i forbindelse med asbestprodukterne.«

Hvis man havde stillet et sådant forslag, kunne man måske være nået lidt længere i denne sag end blot at stikke halen mellem benene, hvad vi altså også skal opleve her. Derfor opretholdt vi forslaget, og vi vil gerne have, at dette ændringsforslag indgår i beslutningsforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden:

Jeg vil om et øjeblik foreslå, at forslaget går til udvalgsbehandling, og det er her, man i givet fald må stille ændringsforslag.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 76:

Forslag til folketingsbeslutning om lønmodtagernes ret til at nægte at arbejde for Sydafrika.
Af Riishøj (SF) m.fl.
(Fremsat 14/1 88).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Indholdet i det foreliggende beslutningsforslag er i realiteten, at lønmodtagerne af politiske grunde retmæssigt skal kunne nægte at udføre arbejde. SF vil altså have Folketinget til at sikre denne ret, og det kan jo kun ske gennem lovgivning.

Denne SF-holdning er jo ganske tankevækkende, når man husker på, at i de tilfælde, hvor Folketinget har set sig nødsaget til at gribe ind i overenskomstkonflikter på grund af omfattende eller truende arbejdsstansninger, har SF altid med stor veltalenhed – meget konsekvent, synes jeg man skal medgive dem, meget konsekvent – været imod disse lovforslag, der jo bl.a. har betydet, at lønmodtagerne skulle genoptage arbejdet. Ved disse og andre lejligheder har SF talt for, at Folketinget ikke skal blande sig i arbejdsmarkedets parters forhold. Men den samme holdning gælder åbenbart ikke, når det